

сѣкой видъ правленіе Законътъ трѣба да се глѣда като израженіе на всеобщото желаніе; и бѣде ли Законодательтъ, цѣльнѣйшійтъ народъ, или най отборнитѣ му челоуѣци, или едно само лице, Законътъ никога не престава да олицетворява въ себе си общото жиланіе, защото Законодательтъ не може да почерпни отъ нѣидѣ другадѣ Законодателната си властъ, освѣнъ отъ народната воля и народното съзнаніе. И съвѣмъ че Законътъ се облича въ сила отъ гражданската властъ, по неговото морално потвърдѣніе и сила, безъ които той не може да достигне своята цѣль, са почерпва отъ обществената совѣсть на гражданитѣ. Законътъ само тогази има спасително влѣніе върху обществото, когато гражданитѣ прилично приготвени и запознати съ неговитѣ постановленія отъ само себеси му са повинуватѣ, като на логическо желаніе на цѣлата Държава, а не отъ насиліе и отъ страхъ на наказаніе което може да ги заплашва. Наказаніето, задъ което по нѣкога са укрѣпява законодательтъ, за да направи по дѣйствиелно изпълненіето на Закона, е нужда, отъ която добритѣ Закони клонѣтъ сѣкога да се избавѣтъ; защото колкото са доближаватъ до нея, толкось по-вече са отдалечаватъ отъ цѣльта си. Практическото слѣдствие на тѣзи начала, до което сж стигнали общества, е широчайшата публичность, която сжществува между просвѣтенитѣ народы, въ приготвенѣето на Законитѣ.

По общо правило Законътъ не може да се приспособи преди обнародванѣето си, а туй обнародванѣе, за да стане прилично, зематъ са сгодны мѣрки; по дѣто образованіето са намѣрва по развито, тамъ само едно просто обнародванѣе не е достаточнo; понеже Законодательтъ тамъ са намѣрва въ непрерывно сношеніе съ народа, той изучва неговитѣ нужды и, като види че е настанжлъ вече часътъ за тѣхъ да станжтъ живо отраженіе на общата народна совѣсть, тогази той приготвя Закона и го поднася на многочисленни тѣла, въ които той са разысква публично преди да стане Законъ на Държавата. А прѣзъ сичкото туй разстояніе, чрѣзъ публичността на разыскванѣето, народътъ не само научва Закона, но и си съставя занего туй убѣжде-